

Den undersøgende journalistik er af natur tidskrævende

Derfor er den ofte bedre til at sætte en dagsorden end til at gå ind i en sat dagsorden, og det er på den ene side dens store styrke. Men også dens svaghed. For en sat dagsorden, f.eks. en begivenhed, har i lige så høj grad behov for den undersøgende metode.

Få begivenheder er i et demokrati vigtigere end et folketingsvalg, få begivenheder kalder som et folketingsvalg på den undersøgende metode, og derfor er det med en særlig stolthed, at jeg tillader mig at indstille journalisterne Line Tolstrup Holm, Lars Nørgaard, Chris Kjær Jessen, Henrik Jensen og Katrine Jo Andersen samt fotograf Asger Ladefoged, alle Berlingske, til Cavlingprisen.

Jeg indstiller dem såvel for deres undersøgelse af Rasmus Paludans fortid og principper under valgkampen op til folketingsvalget 5. juni 2019 - og for fotoreportagen, der formåede at få eksklusiv, indlevet adgang til Rasmus Paludan bag facaden på et tidspunkt, hvor han ellers erklærede de etablerede medier sin fjende.

Min bedste anbefaling er følgende spørgsmål: Hvad ville der være sket, hvis de ikke havde gjort det?

Paludan blev for alvor en dagsorden i april 2019, først efter uroligheder, dernæst efter han blev opstillingsberettiget med Stram Kurs, og i månedens løb blev omtalen af ham i de etablerede medier ifølge Medietrends tre- eller firdoblet. 19 medieopslag med video blev på få dage set over 3,5 mio. gange.

De store medier dækkede ham, og - lige så vigtigt - Paludan dækkede sig selv via sociale medier og satte dagsordenen. Og trods en i dansk sammenhæng unik politik stod han i begyndelsen af maj til at komme i Folketinget. Med andre ord: Rasmus Paludan var et tidehverv i dansk politik - og for danske medier.

På det tidspunkt besluttede Berlingskes gravere at gøre, hvad de gør: Grave. De anvendte trods den begrænsede tid den undersøgende metode, og deres afsløringer skød gennem den danske debat:

Rasmus Paludan var bl.a. en alvorlig stalker, der fik polititilhold og fem gange blev sigtet for at overtræde tilholdet. Han søgte aktindsigt i politiansatte og politianklageres personalemapper, og han krævede "ytringsfrihed for alle," men stod samtidigt bag serier af sagsanlæg for ærekrænkelser.

Stram Kurs var en personbåret fortælling, og den person var anderledes end fortællingen, afslørede graverne og fotografen, og de viste os omfanget af den pågældende anderledeshed.

Hvad ville der være sket, hvis de ikke havde gjort det?

Svaret er ikke, at Paludan ville være blevet valgt til Folketinget, for det er både uvist og irrelevant.

Svaret er, at journalistikken ville have svigtet på et tidspunkt, hvor der var brug for den.

Derfor indstiller jeg med glæde mine fem kolleger.

Med venlig hilsen

Poul Høi